

Uit de schijnwerpers van de actieve politiek gooit Wivina Demeester haar volle gewicht – wat vooral figuurlijk veel waard is – in de weegschaal voor andere engagementen. De culturele en de welzijnssector kunnen op haar rekenen. Maar ook financieel-economische uitdagingen zoals het beheren van bouwsubsidies voor scholen gaat ze niet uit de weg. Wat ze doet, doet ze met passie, gedreven door dienstbaarheid.

Lieve Wouters

‘Politici moeten minder in kranten komen’

KLEIN van stuk en soms kort van stof is ze wel. Maar vandaag spreekt Wivina Demeester over datgene waarvan haar hart vol is, en haar mond loopt over. We kunnen alleen maar besluiten dat ze groot is. Vanuit haar kantoor thuis kijkt ze uit op haar eerste grote verwezenlijking: Monnikenheide. Na de geboorte van haar eerste zoon, Steven, die het syndroom van Down bleek te hebben, brak een periode aan van verdriet. Maar na enkele maanden slaagde het echtpaar Demeester-De Meyer erin dat verdriet om te buigen in een positieve uitdaging.

Er moest meer steun komen voor gezinnen om hun gehandicapte kinderen thuis te kunnen houden. Al gauw werd de eerste steen van Monnikenheide gelegd. Aanvankelijk was het een centrum voor kortverblijf. Zo konden ouders er eens even tussenuit. Later kwam er lang verblijf bij, zelfstandig wonen, een dagcentrum, al naargelang de veranderende noden in de samenleving. Intussen kregen ze nog twee zonen. En na een doodgeboren dochter kozen de Demeesters voor adoptie om het gezin compleet te maken.

– En dat allemaal tijdens een beginnende politieke carrière.

Niet helemaal. Ik was toen directrice van Monnikenheide. Op de dag dat ik – heel onverwachts overigens – werd verkozen, kregen we een telefoontje. We mochten onze Indiase adoptiekind gaan afhalen aan de luchthaven in Frankfurt. Ik stapte dus in de politiek met vier kleine kinderen thuis.

– Hoe staat u als ervaringsdeskundige tegenover de veelbesproken adoptie van een jongetje uit Congo door senator Els Schelfhout (lees ook bladzijde 16)?

Enkele maanden vóór haar was ik zelf in Kinshasa. Ik heb Emile daar gezien. Inderdaad een erbarmelijke situatie. De Vlaamse zuster in het ziekenhuis waar hij verbleef, sprak toen ook al de hoop uit dat Emile naar een gezin zou kunnen. Als ik dertig jaar jonger was, zou ik misschien hetzelfde hebben gedaan. Ze was ge-

Wivina Demeester: uit de actieve politiek, maar actiever dan ooit. © Frank Toussaint

raakt, wilde die jongen helpen en heeft dat op een correcte manier gedaan.

Maar ik begrijp ook dat de adoptieouders die enorme wachlijsten moeten trotseren, zich wat voorbij gestoken voelen. Als voorzitter van de adoptiedienst Ray of Hope werk ik aan samenwerkingsverbanden met nieuwe landen, zodat er meer kinderen in aanmerking kunnen komen voor adoptie. Burundi en Burkina Faso zitten in de lift. Tegelijk verdedig ik de bestaande adoptieprocedure in ons land. Die gaat uit van de rechten van de kinderen, niet van vraag en aanbod. En dat is maar goed ook. We moeten heel erg op onze hoede zijn voor kinderhandel. Bovendien moeten de kinderen altijd bij voorkeur in eigen land worden opgevangen. Al bij al kan ik niet anders dan vaststellen dat hier een kindje gered is. En daar gaat het tenslotte om.

– Vindt u het politieke bedrijf vandaag teleurstellend?

Ik mis menselijke warmte. Misschien zie ik het gewoon niet meer voldoende, maar vroeger heerste er naar mijn aanvoelen meer vriendschap. Ook over de partijgrenzen heen, al ging het er vaak hard toe en waren we niet altijd vriendelijk voor elkaar. Vandaag gunt men elkaar nauwelijks nog kansen. Dat moet veranderen.

Het is geen verwijt aan de media, maar het is een feit dat je pas aandacht krijgt als je spektakel of spanning brengt. Ik heb er geen probleem mee dat politici deelnemen aan spelprogramma's – je leert die mensen daardoor ook eens op een andere manier kennen – maar er moet toch vooral aandacht zijn voor wat je inhoudelijk te brengen hebt. Toen ik terugkwam uit Burkina Faso, boordevol verhalen uit het weeshuis, was *De Standaard* niet geïnteresseerd in

de adoptieproblematiek. Maar even later staat het verhaal van Emile er breed in uitgesmeerd... Van zodra een politicus iets zegt, komt het in de pers. Soms weet je echt niet of het nu gaat om een voorstel of iets wat al gerealiseerd is. Politiek is in die zin een spelletje van de media geworden.

– De media leg je niet aan banden. Kunnen politici er dan zelf iets aan doen?

Ze moeten minder communiceren. En als ze het doen, moet het over hun werk gaan. Inge Vervotte vind ik daarin een goed voorbeeld. Ze komt weinig in het nieuws. Toch blijft ze populair. Mensen vinden haar authentiek en oprecht. Die houding kan dus ook werken.

– Gestopt met de actieve politiek, bent u toch actiever dan ooit. Wat zijn uw dada's vandaag?

Te veel om op te noemen, maar ik kan ze onderbrengen onder drie pijlers: welzijn en gezondheid, cultuur en ook financieel-economische materies. Zo zit ik in allerlei raden van bestuur, onder meer van Monnikenheide, ver-

schillende ziekenhuizen, van de Singel, de Filharmonie... Mijn taak is telkens de organisatie aan te sturen en mee helpen uitbouwen. Al wat ik doe, doe ik met passie. Anders stop ik ermee.

Wat financieel-economische materies betreft, ben ik momenteel bezig met Schoolinvest, de subsidies die de Vlaamse minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) vrijmaakte voor bouwwerken in scholen. Het boeit me enorm. Hier zit ik eigenlijk op het kruispunt van financieel-technische benadering, architectuur en goed bestuur.

– Welke rol speelt het geloof in uw leven?

Ik kom uit een overtuigd katholiek gezin met een zeer goede, open geloofscultuur. Mijn hele leven ging ik naar het rijksonderwijs. Mijn moeder gaf ook les in het rijksonderwijs, aangezien gehuwde vrouwen toen nog niet in het katholieke net mochten werken. De christelijke waarden naastenliefde en solidariteit waren ook altijd mijn inspiratie in de politiek.

Ik zou mezelf een moderne gelovige noemen. Ik laat me inspireren door wat ik zie rondom mij, ben geen wekelijks kerkganger, maar ga wel af en toe, zoek geregeld eens een tekst op in de Bijbel. Maar dat hield me in de jaren 1980 niet tegen om in het kader van een aidspreventiecampagne op te komen voor het gebruik van het condoom. Daarvoor kreeg ik toen van enkele partijgenoten de banbliksem over mij.

– Welk belang heeft het geloof nog voor de christendemocratie?

De CD&V is niet meer dé partij van de katholieken. Het geloof is niet de basis van de christendemocratie, maar er is wel ruimte voor. Op eigentijdse wijze moet ze de waarden van het geloof ten volle in de praktijk proberen brengen. Er is nood aan herbronning. Iedereen moet dat overigens op tijd en stond doen. Ook de Kerk. Herbronning maakt je authentiek. Ik zie zoveel huichelarij. Bij mentaal gehandicapten zie je dat nooit, en dat vind ik zo mooi aan hun wereld. Het goede in de mens moet echt zijn.

Lees meer op www.kerknet.be/wivinademeester.